

NUALA
ELLWOOD

DEN, KDY SE TO STALO

thriller

DEN, KDY SE TO STALO

NUALA
ELLWOOD

2019

Copyright © Nuala Ellwood, 2018
Translation © 2018 by Michael Havlen

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE DAY OF THE ACCIDENT,
vydaného nakladatelstvím Penguin Random House, Londýn 2018,
přeložil Michael Havlen
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Karla Bedrlíková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2019

ISBN: 978-80-7498-311-5

Pro Nerinu

„Když je nám těžko, vracíme se na břehy některých řek.“

Czesław Miłosz

PROLOG

Korunní soud v Lewesu

Srpen 2017

Ted', když jsem konečně tady, cítím hlavně úlevu. Vždycky jsem v hloubi duše věděla, že to jednou přijde. Že nakonec někdo bude muset zaplatit.

Dva strážní, kteří mě vedou, zírají přímo před sebe, zatímco já nespouštím oči ze stropu, jehož vzor se při každém kroku pohybuje a čerí jako vlnky na hladině řeky. Někde tam nahoře jsou lidé, kteří mají v rukou můj osud. Zaujímají místa, pronášejí zdvořilé pozdravy, šustí papíry a čtou si zápisky. Tenhle případ je pro ně denním chlebem. Záležitostí, kterou podle mého právníka rychle uzavřou. Pro mě ale ne.

Když se zastavíme u zdobených dřevěných dveří, je se mnou i Elspeth. Cítím její přítomnost jako druhou kůži. První strážný vykročí a otevře, pak nakloní hlavu a uvede kolegu i mě dovnitř.

Muži mě vedou na určené místo, a přestože mě advokát na tuhle chvíli připravoval a všechno se mnou nacvičoval, dokud jsem to dokonale neuměla, být v téhle síni je pro mě šok. Vzhlednu k moři stojících postav v černém a vzpomenu si na Elspethinu uhlovou kresbu vran, které sedávaly na louce před našim domem. Když ji dokončila, pověsily jsme ji na stěnu v kuchyni, aby ji každý mohl obdivovat. Elspeth byla na ten obrázek moc pyšná, ale mě vždycky trochu děsil, jako by odkazoval na něco mnohem temnějšího, něco shnilého, co se ukrývalo

v srdci naší rodiny. A teď, ve chvíli, kdy bych se měla plně soustředit na nadcházející soudní řízení, dokážu myslet jen na ty černé vrány, které jsou symbolem smrti.

Rychle myšlenku zaplaším, protože soudce už začíná mluvit. Zatímco čte seznam obvinění, sklopím oči a snažím se k sobě znovu přivolat Elspeth. Vidím však jen řeku a tajné místo, kde k sobě sklánějí hlavy dvě holé olše bez listí. Vybavuju si bolest a strašidelné ticho. Paniku. Strach. Slyším slova, která jsem si zas a znova opakovala. Bude to tak nejlepší. Takhle se můžu očistit a postarat se o nápravu.

„Margaret Rose Allanová.“

Soudce se obrací na mě. Vstávám. Snažím se působit klidně, i když se mi silně třese levá noha.

Soudce pokračuje v řeči. Slyším slovo „zabití“, a přestože jsem se na to připravovala, dolehne na mě strašlivá tíha mé situace.

„Cítíte se vinna?“

„Odpusť mi, Elspeth,“ pomyslím si, když vyřknu odpověď.
„Prosím tě, odpusť mi.“

ČÁST PRVNÍ

I

Viktoriina nemocnice, Lewes, Východní Sussex

O pět týdnů dříve

Pondělí 17. července 2017

Probudím se v jakémsi tekutém světě. Předě mnou se vznášejí balonky žlutého světla. Snažím se je mrkáním zaplašit, ale jsou pořád větší a větší, až nakonec nevidím nic jiného než jejich odulé tvary.

Zavřu oči a ucítím bolest: nejdřív slabou, pak syrovou a mučivou. Hlava se mi třísťí na tisíc kousků, které padají do okolní prázdnoty. Bezvládně tu ležím, ale vtom zaznamenám v místnosti pohyb a uslyším tiché, tlumené hlasy. Někdo se dotkne mé ruky a v příští chvíli ucítím, jak se mi do kůže zarývá cosi ostrého.

„Pohnula se.“

Mužský hlas. Zní jako pod vodou. Zůstanu bez hnutí, jen můj hrudník stoupá a klesá ve zvráceném duetu dechu s bolestí. Nahoru, dolů, nahoru, dolů.

„Podařilo se nám sehnat jejího manžela?“

Vodní hlas klokotá někde na okraji pokoje. Slyším ho jako ve vlnách. Jiný mu odpovídá, ale slova rozlišit nedokážu. Pak muž znovu promluví, tentokrát už jasněji, jako by ke mně přiblížil obličej.

Ten hlas poznávám. Patří muži z mého snu. Chci si ho prohlédnout, ale nemůžu pořádně zaostřit. Všechno je rozmazané.

„Paní Allanová, slyšíte mě?“

Chci promluvit, ale ústa mám plná vody. Říční vody. Má povědomou mléčnou pachut'. Slyším, jak mi šumí v uších a zatéká do nosu. Snažím se dýchat, ale voda mě stahuje.

„Paní Allanová,“ řekne znovu a je to, jako bych dostala kamenem do hlavy. „Slyšíte mě?“

Odpověď zní: ano, slyším. A nejen teď, ale už nějakou dobu. S jeho hlasem i se všemi dalšími žiju ve svém snovém světě, který jen nerada opouštím. Spánek je nesmírně lákavý. Vábí mě do sametové náruče, v jejímž objetí je tak snadné se ztratit.

„Paní Allanová,“ zopakuje muž rázně. „Potřebuju vědět, jestli mě slyšíte.“

Otočím hlavu a zadívám se přímo na něj. Mlha se začíná rozplývat a obraz se zaostřuje. Je to čtyřicátník s krátce střiženými prošedivělými vlasy a silnými brýlemi s modrými obroučkami.

„Ano,“ zašeptám nakonec a uslyším, jak se pokojem rozlehne všeobecné úlevné vydechnutí. „Ano,“ dodám už hlasitěji.

2

Středa 19. července

Něco se děje. Začínám si uvědomovat zvuky a hlasy. Jako první na to zareagovaly moje oči. Prudce se mi otevřely, jako by někdo stiskl vypínač, a všechno kolem se rozjasnilo. Před sebou vidím velké okno. Za ním se míhají barevné šmouhy: pohybující se postavy. Snažím se na ně zaostřit, ale rozpíjejí se mi, jako když se světla lamp odrážejí v kaluži. Zamrkám – jednou, dvakrát, třikrát – a pak otočím hlavu. Ten pohyb u mě vyvolá stav podobný cestovní nevolnosti. Cítím, jak se mi stahuje krk. Chci si na něj sáhnout, ale moje ruka se ani nepohne. Podívám se dolů a uvidím dráty. Mám je připojené k pažím i hrudníku.

„Haló,“ řeknu skřehotavě. „Haló?“ Tentokrát hlasitěji.

Slyším, jak se otvírají dveře. Na konci postele se objeví jakýsi muž.

„Paní Allanová?“ osloví mě zvucným vážným hlasem.

Ten hlas poznávám.

„Jsem doktor Elms.“

Doktor Elms. Jeho jméno jsem naposledy slyšela ve snu, když jsem byla v kómatu.

„Gggg... gggde sem?“ vypravím ze sebe s obtížemi.

Při mluvení se mi křiví ústa, takže nedokážu správně artikulovat. Mám znecitlivělé rty.

„Jste ve Viktoriině nemocnici v Lewesu.“

Hovoří velice pomalu. Jeho hlas zní jako z gramofonové desky puštěné na nižší rychlost.

Podívám se za něj a uvidím dvě ženy: jedna má na sobě modrou uniformu, druhá růžovou. Ta v růžové se na mě usměje, pak vykročí a posadí se k posteli. Ucítím na kůži její ruku. Je teplá.

„Vedete si opravdu dobře, Maggie,“ řekne konejšivě.

Otočím se a pohlédnu na ni. Je to dáma středního věku s krátkými prošedivělými vlasy a jemnou laskavou tváří.

„Já jsem Claire,“ představí se. „Vaše ošetřující sestra.“

Když to vysloví, hrudník mi sevře ostrá bolest. Zatnu ruce v pěst a doufám, že to přejde.

„Počkejte, dám vám napít,“ řekne Claire.

Zvedne džbánec s vodou a nalije ji do hrnku, který mi přiloží k ústům. Dlouze si usrknu. Voda je studená a osvěžující, ale bolest nepolevuje. Panická bolest.

„Tssss,“ začnu, když Claire oddálí hrnek. „Tssso se stalo?“

Mám pocit, že se mi roztekl mozek a slova se v něm bezmocně topí.

Doktor Elms se posadí na židli vedle postele.

„Měla jste nehodu,“ sdělí mi a poslední slovo zdůrazní kývnutím hlavy. „Upadla jste do bezvědomí a téměř deset týdnů jste byla v kómatu.“

Claire mě pohladí po ruce. Zamrazí mě z toho v zádech a bezděčně nadskočím na posteli.

„Nnnhodu?“ zopakuju a při snaze vyřknout to slovo správně mi zacuká ve rtech. „Nnnhodu?“

„Ano, nehodu,“ řekne doktor Elms. „Dopravní nehodu.“

Poslouchám ho a najednou se mě zmocní panika. Rozhlédnu se po pokoji. Je tam doktor Elms, Claire a ta druhá žena v modré uniformě. Pokoj má okno vedoucí do chodby. Znovu se podívám na ty tři lidi. Elms, Claire, uniforma. Elms, Claire, uniforma. Někdo chybí. Někdo by tady měl být.

Elspeth.

„Eššš,“ vykřiknu a odhodím příkrývku. „Eššš...“

Claire natáhne ruku, aby mě zadržela.

„To je v pořádku, Maggie,“ mírní mě. „Snažte se zůstat klidná.“

Mám to jméno v hlavě, ale ústa ho odmítají zformulovat. To nejdůležitější jméno, nejdůležitější člověk v mém životě, a já ho nedokážu vyslovit.

„Cé...“ vyhrknu a snažím se protrhnout blánu, která odděluje moje myšlenky od řeči. „Cé... eššš?“

„Co to říká?“ zeptá se Elms a otočí se ke Claire.

„Nejsem si jistá,“ odpoví Claire.

„Ešš,“ vykřiknu a zoufale zabuším pěstmi do postele.

„Paní Allanová, nic se neděje,“ řekne doktor Elms a vykročí ke mně se zvednutými dlaněmi. „Tady jste v bezpečí. Všechno je v pořádku.“

Vidím, jak se blíží, a zatřesu hlavou. Položí mi dlaň na ruku.

„Gggg,“ blekotám a cítím, že můj hlas slábne. „Gggg?“

„Teď jsem vám úplně nerozuměl, paní Allanová,“ řekne něžně. „Ale nemusíte se bát, hlavně potřebujete odpočívat.“ Zmocní se mě čirá hrůza. Proč mi nechtějí odpovědět? Musím se odsud dostat. Musím ji najít.

„Paní Allanová, ne,“ vykřikne doktor Elms, když se vrhnu dopředu.

Ucítím na sobě jeho paže.

„Claire, midazolam.“

Snažím se s ním bojovat, ale je příliš silný. Pak se přede mnou zjeví Clairina tvář. Ucítím ostré píchnutí do ruky a pokoj se začne rozplývat. Položím hlavu zpátky na polštář. Panika ustupuje. Snažím se rozpomenout, na co jsem se chtěla zeptat, ale nedokážu to uchopit... Uniká mi to... Padám.

3

Pátek 21. července

Elspeth sedí v nohách postele. Má úplně zmáčené vlasy a měkký fialový župan, který jsem jí koupila vloni v zimě, je celý umazaný od bláta. Přitáhne si kolena k hrudníku. Nohy má bosé a špinavé.

„Ach, miláčku, díkybohu,“ řeknu a posadím se. „Kde jsi byla? Maminka o tebe měla hrozný strach.“

Neodpoví mi. Její oči mají zvláštní skelný výraz.

„Elspeth, co se stalo?“ zeptám se. Kéž bych tak mohla odpojit všechny dráty, které mě poutají k posteli. „Co to máš se županem?“

Otevře ústa, ale hlas, který z nich vyjde, není její. Patří nějaké ženě.

„Maggie.“

Zachvějí se mi víčka a cítím, jak se zvedám.

„Maggie.“

„Elspeth,“ vykřiknu.

Otevru oči. Elspeth je pryč. Místo toho spatřím zdravotní sestru. Jsem si jistá, že už jsem ji viděla. Pak si vzpomenu. Jmenuje se Claire.

„Dobré ráno, Maggie,“ pozdraví mě. „Už vypadáte líp.“

Rozhlédnu se po pokoji a hrud' se mi sevře strachem.

„Gggdeje?“ řeknu, ale pořád nejsem schopná správně artikulovat. „Ggg... gdeje? By – byla – tdy. By...“

Snaha srozumitelně se vyjádřit mě vyčerpává, a tak zase zmoučeně ulehnu na polštář.

„Maggie, zavolám vám doktora Elmse,“ oznámí klidným a pevným hlasem. „Za chvíli jsem zpátky.“

Vzpomínka na Elspeth sedící na posteli mě trochu uklidňuje. Určitě bude v jiném pokoji. Na dětském oddělení. Proto šla Claire pro doktora. Jen on ze mě může odpojit dráty, abych za ní mohla jít. Šeptám si to pořád dokola a snažím se zaplašit strach. Pořád mám ale pocit, že na mě pokoj padá. Ve vzduchu visí těžký pach dezinfekce a vařené zeleniny, který mi připomene jiné místo; místo, které jsem se celý život snažila vymazat z hlavy. Nemysli na to, kárám se, zatímco tady ležím a čekám, až se ti dva vrátí. Nepouštěj si k tělu černé myšlenky. Všechno dobře dopadne. Řeknou ti, kde Elspeth je.

Dveře se otevrou a já prudce vzhlednu.

„Dobrý den, paní Allanová.“

Doktor Elms vstoupí dovnitř, Claire hned na něm.

„Jak se dnes ráno cítíte?“ zeptá se a sedne si na umělohmotnou židli u postele.

„Kde...“ začnu s velkým úsilím o správnou výslovnost. „Kde... je... moje... holčička?“

Claire a doktor Elms si vymění pohled. Pohled, který říká, že je něco špatně. Hrozně špatně.

„Mluvte,“ vyhrknu vyděšeně. „Prosím... musíte... mi... to... říct.“

Claire se posadí z druhé strany postele a položí mi ruku na paži. Nelíbí se mi, jak se na mě dívá. Děsí mě to.

„Co? Co... se děje?“

Doktor Elms si sundá brýle a promne si oči. Pak si je znovu nasadí, předkloní se a začne pomalu a opatrně mluvit.

„Paní Allanová, vzpomínáte si, jak jsem vám říkal, že jste měla dopravní nehodu?“

Přikývnu.

„Vaše auto se našlo na dně řeky.“

Řeka. Vidím klenbu stromů, jejichž větve se ohýbají ve větru.

„Ležela jste na břehu obličejem dolů,“ pokračuje a přitom mi upřeně hledí do očí. „Byla jste v bezvědomí a měla jste zranění na hlavě a rukou.“

Poprvé se podívám na ruce. Nemám na nich nehty.

„Zdá se, že vás to auto srazilo, když jste se pokoušela zabránit, aby sjelo do vody,“ vysvětlí mi doktor Elms.

Znovu se podívám na své zmrzačené ruce. Existuje jediný důvod, proč bych se snažila zastavit jedoucí auto. Kdyby uvnitř někdo byl.

„Kde... je?“ vypravím ze sebe, celá ochromená strachem. „Elspeth.“

Snažím se chytit doktora za ruku, ale je to pro mě příliš fyzicky namáhavé. Bolest na prsou zesiluje, a tak znovu klesnu na polštář.

„Možná je na to moc brzy, pane doktore,“ ozve se Claire. „Nebylo by lepší ještě chvíli počkat?“

„Podle mých zkušeností se to odkládáním jen zhorší,“ odpoví doktor Elms, který se ode mě odvrátil, a tak jeho hlas slyším jen tlumeně. „Zeptala se mě na to. Mojí povinností je sdělit jí pravdivou odpověď.“

Povídají si, jako bych tam nebyla.

„Zhorší?“ zeptám se. „Řekněte... mi... co... se... stalo.“

Elms se posadí rovně a odkašle si. Nedokáže se mi zpříma podívat do očí.

„Tak dobře,“ řekne. „Domníváme se, že vás auto přejelo, když jste se ji snažila vysvobodit.“

„Ji?“ Mám pocit, že mě stěny pokoje každou chvílí zavalí. „Co... to...?“

„Svou dceru,“ vysvětlí mi doktor Elms. „V době, kdy se auto rozjelo, byla vaše dcera podle hasičů uvnitř. A dveře byly zamčené.“

Zavrtím hlavou. Snažím se porozumět tomu, co říká.

„Ne,“ vyhrknu. „Já bych nikdy...“

Doktor Elms chce něco říct, ale pak se zarazí.

Podívá se na Claire; ta zavrtí hlavou.

„Ale oni... ji přece vytáhli ven, ne?“ Mým tělem lomcuje hrůza. „Vytáhli ji... z toho auta...“

Žádná odpověď.

„Els,“ vykřiknu a škubnu za dráty. „Prosím vás... musíte... mi říct...“

Claire mi položí dlaň na ruku. Cítím, že je lepkavá. Odstrčím ji od sebe.

„Prosím vás,“ vykřiknu a do očí mi vyhrknou slzy. „Je to... moje... dítě... Ona je... ona je můj život.“

Elms si posune brýle ukazováčkem ke kořeni nosu a pak se na mě upřeně zahledí.

„Velice mě to mrzí, paní Allanová,“ pronese hlasem strohým a věčným jako telegram. „Vaše dcera byla bohužel na místě mrtvá.“

Pokojem se rozlehne pronikavé pištění, jako když vypouštíte vzduch z balonku. Teprve po pár minutách si uvědomím, že ten zvuk vychází ze mě.

„Je mi to moc líto, Maggie,“ řekne Claire.

„Nebojte se, nic při tom necítila,“ snaží se mě uklidnit Elms. „Jako by usnula.“ Do očí se mi však nepodívá.

Začnu se pohupovat dopředu a dozadu, jako bych pohybem mohla odvrátit tu hrůzu.

„Uvědomujeme si, že je to pro vás ta nejhorší možná zpráva,“ pronese Elms. „Dovolte, abychom vám vyjádřili upřímnou soustrast.“

Vzhlédnu k němu, ale vidím jen Elspeth. Svoji krásnou holčičku.

„Ne,“ zavrtím hlavou. „Ne. Vy se mýlíte. Byla tady... Seděla... na posteli. Má mokré vlasy. Je jí zima. Potřebuje mě.“

Elms potřese hlavou.

Podívám se na Claire. Má v očích slzy.

„Pomozte mi,“ zařňukám. „Pomozte... mi... ji... najít.“

„Maggie, ona tady není, opravdu,“ řekne Claire a hřbetem ruky si otře oči. „Není tady.“

A pak se ve mně něco vzedme. Všechna zlost vybublá na povrch.

„To je nesmysl,“ zakřičím. „Viděla jsem ji. Byla tady. Půjdu ji hledat.“

Odhodím přikrývky a pokusím se vstát z postele.

„Maggie, nedělejte to,“ varuje mě Claire.

Snažím se seskočit na zem, ale dráty mě pevně drží. Vezmu za kapačku zavedenou do paže a chci si ji vytrhnout, ale Elms mi pevně sevře ruce.

„Pusťte mě,“ vykřiknu. „Prosím vás, pusťte mě.“

„Panebože,“ zašeptá Claire vedle mě.

Elms mě drží na místě, zatímco Claire seřizuje kapačku. Zachytím jeho pohled. A cosi v jeho výrazu to všechno potvrzuje. Moje Elspeth, moje krásná Elspeth. Začnu křičet a škubat sebou. Elms něco houkne na Claire, ale já ho pořádně neslyším.

„Ne,“ zavřeštím, když se mě pokusí znovu uložit do postele. „Elspeth ne! Moje dítě ne! Ne, ne, ne!“

„Rychle, Claire,“ sykne Elms, který mě pořád nepouští.

Zvednu hlavu ke Claire, která se mi chystá podat sedativum. Oči má opuchlé od pláče a chvěje se jí spodní ret.

„Je mi to strašně líto,“ špitne, předkloní se a zatlačí mi jehlu do kůže.

Chvilí na ni tupě zírám a pak nechám hlavu klesnout na polštář. Když se zavrou dveře, ucítím, jak ve mně něco prasklo. Položím si ruku na srdce. Pořád pravidelně tluče, i když se roztráсило na tisíc kousků.

4

Sobota 22. července

V pokoji je ticho, až na tiché pípání monitoru životních funkcí, který strašidelně zelenými číslicemi zobrazuje můj krevní tlak. Zpoza dveří slyším rozhovor zdravotnic na sesterně. Jedna z nich vypískne smíchy a ten zvuk mnou projede jako nůž.

Od chvíle, kdy jsem se tu zprávu dozvěděla, uběhlo dvanáct hodin. Dvanáct hodin tady ležím na zádech a nemůžu se hýbat. Chce se mi křičet, ale moje tělo je otupělé, a když se pokusím promluvit, nic ze mě nevyjde. Claire se u mě předtím zastavila a podala mi další tisící prostředek proti bolesti. Je tak silný, že mám pocit, jako bych se vznášela nad postelí.

Před chvílí přišel doktor Elms, posadil se ke mně a řekl mi o mých zraněních. Když jsem plavala v řece, poškodila jsem si plíce. Nejspíš to zapříčinily moje pokusy volat o pomoc, když jsem byla ponořená ve vodě. Elms mě upozornil na riziko zápalu plic, kvůli kterému pozorně sledují můj zdravotní stav. Vyšetření na počítačové tomografii, které mi udělali, když jsem byla v kómatu, prý naštěstí neprokázalo žádné poškození mozku.

Celou dobu, co tam seděl a doktorský věcným tónem mluvil o léčbě, rehabilitaci a fyzioterapii, jsem nedokázala myslet na nic jiného než na Elspeth, na svoji krásnou desetiletou holčičku.

Nedokážu se smířit s tím, co říkají. Kdyby byla mrtvá, věděla bych to. Cítila bych to v kostech. Cítila bych, že se něco uzavřelo.

Ale nic takového se neděje. Ne, určitě se mylí. Elspeth z toho auta vystoupila. Někam se zatoulala a teď má strach a neví, jak zpátky. Cítím to.

Je to stejný pocit, jaký jsem mívala, když jsem ji ztratila z dohledu v supermarketu. Strašlivá panika, ze které se člověku až podlamují kolena. Ale ona se vždycky zase našla. Pořád mám před očima její drobný obličejík vykukující zpoza regálů. „Vyděsila jsem tě, mami?“

Vždycky se našla.

Proto vím, že pořád žije a že mě potřebuje, ať je kdekoliv. Potřebuje svoji maminku.

5

*Milá maminko,
mám veliký strach. Nevím, proč jste mě sem poslali.
Udělal jsem něco špatně? Jestli jsem zlobila, tak se
polepším. Slibuju, že už nikdy nebudu zlobit. Je to
tady tmavé a studené. Stěny jsou holé, bílé a nikdo se
neusmívá. Stýská se mi po mém pokojíku. Chybí mi vůně
venkova. Když se podívám z okna, vidím jen beton a sklo.
Je to tady jako ve vězení. Kdy se budu moct vrátit domů?
Řekli mi, že si pro mě s tátou nepřijdete, ale to nemůže
být pravda, ty mě přece máš ráda nade všechno na světě,
vím to. Pořád na tebe myslím a říkám si, co asi děláš.
Mají tu nějaké knížky. Jsou staré a otrhané, ale mně se je
stejně nechce číst, protože si při tom vždycky vzpomenu
na tebe a rozruším se. Mami, i když se na mě zlobíš,
nemůžeš na mě jen tak zapomenout, pořád jsem tvoje
dcera.*

*Prosím, nenechávej mě tady. Potřebuju být s tebou.
Slibuju, že už budu hodná a nebudu tě rozčilovat.*

*Mám tě ráda, mami, a chci domů.
Posílám pusu,
tvoje milující dcera*

6

Je vánoční ráno. Sedím na gauči s nohama skrčenýma pod sebou a dívám se, jak Elspeth rozbaluje dárky. Obývací pokoj se změnil v moře pestrobarevného papíru a stužek. Jsou to její druhé Vánoce a malá tvářička jí září štěstím. Dětský bubínek, který jsme jí koupili, leží odhozený na podlaze. Víc ji zaujala třpytivá krabice, kterou si dala na hlavu.

„Klobouk,“ zažvatlá a vzhledne ke mně. „Elspeth dostala klobouk.“

„Ano,“ řeknu a sevře se mi srdce. „Máš moc hezký klobouk.“

„Není na to ještě brzy?“

Zvednu hlavu. Ve dveřích stojí Sean a drží krabici s cukrovím. Má na sobě santovskou čepici a křiklavě červený vánoční svetr. Vypadá tak pitomě, že si nemůžu pomoci a vyprsknu smíchy. Když mě Elspeth uvidí, taky se začne smát.

„Táta legrační,“ zatleská.

„Cos to řekla?“ zeptá se Sean naoko výhrůžně. „Tak podle tebe je tatínek legrační? Počkej, slupnu tě k snídani jako malinu.“

Zvedne Elspeth ze země vystlané papíry a zaprdí jí pusou na břicho. Malá září radostí.

„Ještě, ještě,“ křičí.

Sleduju, jak si ti dva hrají. Moje rodina, moje krásná rodina. Hřejivý domov, kde jsme všichni pod jednou střechou šťastní.

A pak se něco stane. Pokoj jako by se najednou zbortil. Pořád slyším, jak se Elspeth a Sean smějí, ale už je nevidím.

„Seane,“ řeknu. „Kam jste zmizeli? Nevidím vás. Kam jsi ji odvedl?“

Najednou cosi zaslechnu a otevřu oči. Spatřím konec nemocniční postele a Claire, která zrovna vchází do dveří. Pak mi to dojde. Proč jsem tady. Co jsem provedla.

„Jak se cítíte, Maggie?“ prohodí Claire a s úsměvem ke mně vykročí.

Neodpovím jí. Hlavou jsem pořád ve snu. Když se budu dostatečně soustředit, třeba se tam dokážu vrátit. K Elspeth. A k Seanovi.

„Jen vám zkontroluju tlak,“ oznámí a zamíří k monitoru životních funkcí vedle postele.

Poslouchám, jak si mumlá čísla, která mi nedávají smysl. Říká, že „to vypadá dobře“.

„Mohla byste mi říct, kde je Sean?“ zeptám se jí. „Můj manžel.“

„Asi bych měla zajít pro doktora Elmse. Ten snad...“

„Ne,“ skočím jí do řeči. „Prostě mi řekněte, kde je Sean, na to doktora Elmse nepotřebujete.“

Zbledne jako stěna, pak odtáhne židli od postele a posadí se na ni.

„Co se stalo?“ Cítím, jak mi hrůza stoupá z břicha do hrudníku.

Claire mi sevře ruku. „Šššš, Maggie, jen klid. Váš manžel je v pořádku.“

„Díkybohu,“ vydechnu a znovu klesnu na polštář. „Aspoň že tak. A kde teda je? Můžu ho vidět?“

Podívám se na Claire a hledám u ní nějaké ujištění, ona však jen zavrtí hlavou.

„Co tím chcete říct?“ vykřiknu. „Kde je?“

„To nevíme,“ odpoví Claire. „Víme jen to, že váš manžel Sean si před šesti týdny odskočil z nemocnice domů pro nějaké věci.“

O pár hodin později se vrátil, nechal něco na recepci a pak odešel.“

„Odešel? Jak to?“

Claire na mě smutně pohlédne.

„Hrozně nerada vám to říkám, Maggie, už takhle je toho na vás dost,“ začne, „ale váš manžel Sean se tady od té doby neukázal. Zdá se, že... zmizel.“

7

Pondělí 24. července

Z jednotky intenzivní péče mě přeložili na běžné oddělení. Prý se ze všeho dobře zotavuji. Už mluvím líp, klesl mi krevní tlak, mám pravidelný tep a riziko infekce plic se snížilo. „Vypadá to dobře,“ zopakovala Claire oblíbenou mantru, když mě sem zřízenci přivezli.

Vypadá to dobře.

Jak to může říct?

Moje dítě je mrtvé. Můj manžel zmizel. Dobře nevypadá vůbec nic.

Žena vedle mě si zatáhla kolem postele závěsy. Další dvě pacientky na oddělení – starší žena a dospívající dívka – celé dopoledne přijímají jednu návštěvu za druhou. Dívka má narozeniny a její příbuzní se shlukli okolo postele s balonky v rukou a připíjejí si s ní šumivou limonádou z umělohmotných kelímků.

Obrátím se na druhou stranu, zavřu oči a snažím se nevnímat jejich veselé halekání, ale je čím dál hlasitější.

Lidé často mluví o prázdnotě, ale myslím si, že ji ve skutečnosti nikdy nezažili, ne tu opravdovou. Dřív pro mě byla prázdnota abstraktním pojmem, neškodným slůvkem, kterým se dalo popsat skoro všechno – od stavu ledničky až po ticho v domě o víkendovém ránu. Na druh surové tíživé prázdnoty, který teď prožívám, mě však nemohlo připravit nic.

Nic nemám. Nic nejsem. Nebýt teplého dechu, který mi vychází z úst, snad bych začala pochybovat i o tom, že vůbec existuju. Vzpomenu si na úryvek, který jsme si se Seanem nechali číst na svatbě: „Láska je to, co nás dělá skutečnými.“ Vybrala jsem ho proto, že se mi líbilo, jak ta slova zní, jejich krásný romantický podtón. Nikdy jsem se pořádně nezamyslela nad tím, co doopravdy znamenají, když je obnažíte na samotnou dřev, ale teď k tomu mám blízko.

Skutečná jsem byla díky Elspeth a Seanovi. Byli rukama, které mě držely nad hladinou, i vzduchem, který naplnil splasklý balonek mého života a ten se mohl konečně vznést do výšin. Bez nich nejsem nic.

Jak tady tak ležím a tisknu si dlaně k uším, abych neslyšela šťastné klábosení návštěv, v duchu se vrátím k okamžiku, kdy se mi narodila Elspeth. Porodní asistentka mě připravovala na to, že se najednou budu cítit neúplná. „Na ten pocit prázdnoty nikdy nezapomenete,“ řekla mi potom.

Vím, jak to myslela, ale o žádnou prázdnotu tehdy ve skutečnosti nešlo. Uvolněné místo v mém lůně mi vynahradil téměř čtyřkilový živý uzlíček, který jsem skoro pořád svírala v náručí. Svaly na pravé ruce se mi zpevnily tím, jak jsem jí podpírala hlavičku. Prsa mi doslova přetékala mlékem; byla tak těžká, že jsem se bála, abych nepřepadla dopředu. Dům, který mi zprvu připadal moc velký, najednou ožil: všechny pokoje byly plné košíků na mimina, přebalovacích pultů, dětských sedaček, plyšáků a plínek. Elspeth ho dokázala naplnit až po střechu. S jejím příchodem se z domu stal domov. Můj život byl najednou tak rušný, že jsem neměla vůbec žádný čas na přemýšlení. Sean odcházel do práce každý den v sedm ráno, kdy jsem poprvé krmla Elspeth, a vždycky mě políbil na tvář. Když se vrátil domů, byli jsme oba z celého dne tak utahaní, že jsme snědli večeři na klíně v obýváku, a někdy dokonce i v posteli. Můj mozek se vytvaroval do podoby dítěte a nedokázal myslet na nic jiného

než na Elspeth: kdy ji nakrmit, jakou má teplotu, co je potřeba udělat. Na jiné starosti nezbyval prostor. Můj život připomínal dobře najedené břicho, syté a tlusté.

Jak to, že tady najednou už není? zeptám se sama sebe, otčím se na záda a zadívám se na strop s pruhy svítících zářivek. Moje krásná holčička. Jak může být pryč? To přece není možné.

„Tamhle leží.“

Když uslyším sestru, která uvádí do místnosti další návštěvu, ani nezvednu oči, ale kroky se zastaví u mojí postele. Posadím se a vidím, že tam stojí policistka. Je zhruba v mém věku, má vysokou postavu, růžové tváře a husté kaštanové vlasy svázané do culíku. Je oblečená v nepadnoucím černém kalhotovém kostýmu a světle modré košili. Když přistoupí blíž, ucítím trpkou citrusovou vůni jejího parfému.

„Dobrý den, paní Allanová,“ pozdraví mě. „Já jsem detektiv seržant Graylingová. Patřím k týmu, který vyšetřuje vaši nehodu. Můžu se posadit?“

Má yorkshirský přízvuk, a to mi připomene jednu holku z Leedsu, kterou jsem znala v mládí.

„Prosím,“ odpovím.

Přisune si ke mně židli a posadí se.

„Ráda bych vám položila několik otázek,“ vysvětlí mi a přisune se s židlí ještě blíž. „Nic složitého, jen pár informací ohledně té nehody.“

„Nehody?“ zopakuju po ní. Vzápětí se návštěva mladé pacientky vedle hlasitě rozesměje a já sebou bezděčně trhnu.

Graylingová se na dotyčného zamračeně podívá, pak se znovu otočí ke mně a její výraz trochu roztaje.

„Tak můžu?“

Přikývnu.

„Výborně. Víím, že doktor Elms vám sdělil, co se stalo, včetně ně drsných podrobností,“ pokračuje. „Ale potřebovala bych si pár věcí ujasnit.“

Náhle se mi rozbuší srdce.

„Je tady snad něco...“

„Paní Allanová, opravdu se nemusíte ničeho obávat,“ ubezpečí mě Graylingová a položí mi ruku na rameno. „Jde jen o rutinní otázky.“

Přitáhnu si deku až ke krku; ruce se mi třesou nervozitou.

„Potřebuju, abyste mi řekla, co přesně se tenkrát večer dvanáctého května stalo,“ pokračuje Graylingová. „Proč jste byla v tom autě. Kam jste jela. Seběmenší drobnost, na kterou si vzpomenete, by nám moc pomohla.“

Otupěle se na ni podívám. Jako by na mě mluvila cizím jazykem. Dvanáctého května je pro moji zmatenou hlavu abstraktní pojem, stejně vzdálený a cizí jako neosobní hlasy, které vycházejí z její praskající vysílačky.

„Byla jste před hospodou U Pluhu,“ pokračuje. „Na parkovišti u mostu. Dokázala byste si vzpomenout, co jste tam dělala?“

U Pluhu to znám. Je to restaurace hned za Lewesem. Když jsme se přistěhovali, jednou jsme do ní se Seanem zašli. Moc se nám tam nelíbilo. Jídlo bylo strašné a v lokále vysedávaly partičky štamgastů. Nemám ponětí, proč bych tam ten večer měla jezdit. Zavrtím hlavou.

„Takže si nevzpomínáte, že byste tam zaparkovala s autem?“ zeptá se Graylingová a přimhouří oči.

„Ne,“ zašeptám. „Nevzpomínám si vůbec na nic. Řekněte mi, prosím vás, co se stalo.“

„No,“ začne Graylingová a na vteřinku zaváhá. „Zdá se, že jste z nějakého důvodu vystoupila z auta a dcerku jste nechala na zadním sedadle. Ze zprávy hasičů vyplývá, že ruční brzda... byla zatažená jen částečně.“

„Chcete říct, že... to byla moje vina?“ vyhrknu. „Že jsem to zavinila já?“

„Nic takového netvrdím,“ řekne Graylingová. „Špatně zatažená ruční brzda ukazuje na nehodu. Auto se rozjelo a vy jste

ho nedokázala zastavit. A poranění vašich rukou svědčí o tom, že jste dělala všechno možné, abyste svoji holčičku zachránila.“

Vzhlednu k ní. Obě víme, co to znamená. Dělala jsem všechno možné, ale nestačilo to.

„Koronera to přesvědčilo,“ pokývá hlavou. „Zdá se, že šlo o nezaviněné úmrtí.“

V hlavě mi hučí jako v úle. Koroner. Nezaviněné úmrtí. Ruční brzda. Nic z toho nedává žádný smysl. Proč si nic nepamatuju?

„Jen jedna věc mi dělá starost,“ pokračuje policistka náhle jiným tónem.

„Jaká?“ Sevře se mi hrdlo.

„To, že byly dveře auta zamčené.“ Upře na mě chladný pohled. „Je nějaký důvod, proč byste dceru zamykala ve voze?“

„Ne,“ odvětim. „Nikdy jsem ji nezamykala, nikdy! Vůbec to nechápu. Jste si jistá, že auto bylo zamčené?“

„Ano, zpráva velitele hasičů mluví jednoznačně. Nemohla jste jít do té restaurace?“

„Ne,“ vykřiknu. „Proč bych chodila do restaurace sama? Vždyť já ani nepiju. A že bych nechala Elspeth v autě, je naprosto vyloučené.“

„Nemohla jste mít s někým domluvenou schůzku?“

„Ne,“ řeknu.

„Ale jak to můžete vědět, když si z toho večera vůbec nic nepamätujete?“

„Prostě to vím,“ odpovím roztřeseným hlasem. „Já mezi lidi moc nechodím, vlastně skoro vůbec. Celý můj život se točí kolem rodiny: Seana a Elspeth. Podívejte, ona...“ Zarazím se. Krk mám tak stažený, že nemůžu dál.

„Jen klid, paní Allanová.“

„Elspeth měla ze zamčených dveří strach,“ vysvětlím jí. „Když jí bylo asi sedm, Sean si jel pro oblek do čistírny a vzal ji s sebou. Usnula na zadní sedačce auta, a tak zamkl a běžel si

dovnitř pro oblek. Auto parkovalo přímo před obchodem a Sean byl uvnitř jen pár minut. Když vyšel ven, Elspeth bušila na okna celá vyděšená, že ji...“

„Že ji co?“

„Že ji tam nechal a odešel.“

Graylingová přikývne a zapíše si něco do poznámkového bloku.

„Od té doby se v autě bála,“ dodám. „Trvalo roky, než to překonala. Takže je vyloučeno, abych ji uvnitř zamkla.“

„A Sean?“

„Co je s ním?“

„Váš muž ji po té události už nikdy ve voze nezavřel?“

„Ovšemže ne,“ ujistím ji. „Věděl, jaký z toho měla strach.“

„Což mě přivádí k dalším otázkám,“ řekne a zadívá se do poznámek. „A ty se týkájí vašeho manžela.“

„Našli jste ho?“

„Ne,“ odpoví Graylingová. „I když upřímně řečeno, oficiálně pohřešovaný není. Naše vyšetřování nasvědčuje tomu, že odešel z vlastní vůle. Chtěli jsme jen znát vaši verzi. Nenapadá vás důvod, proč by odcházel? Neměli jste nějaké problémy?“

V myšlenkách se vrátím k našemu poslednímu rozhovoru a vzpomenu si, jaká z jeho hlasu číselá zlost. Ne, nebylo to mezi námi dobré. Ale do toho jí nic není.

„Paní Allanová?“

Nemůžu. Místo toho zavrtím hlavou.

„Ne,“ odpovím. „Žádné problémy jsme neměli. Všechno bylo... normální.“

Graylingová přimhouří oči.

„To je celkem vzácnost, nemyslíte?“ naléhá. „Být tolik let svoji, a přitom se nehádat. A do toho ještě malé dítě...“

„Neříkám, že jsme se nehádali.“ Snažím se zachovat klidný tón. „Někdy samozřejmě ano. Ale jen kvůli hloupostem. Nebylo to nic, kvůli čemu by musel odcházet.“

Policistka pokývá hlavou, ale cítím, že mi nevěří.

„Claire říkala, že odešel hned po... po pohřbu,“ dodám roztrouseným hlasem. „A já vůbec netuším proč. Policie s ním po té nehodě musela mluvit. Nenaznačil, že by to měl v plánu?“

„S panem Allanem jsem se skutečně setkala,“ připustí Graylingová. „Hovořila jsem s ním bezprostředně po nehodě a pak si ještě přišel na stanici pro váš telefon, který jsme našli u řeky.“

Můj telefon. Doteď jsem po něm ani nevzddechla.

„Váš manžel na tom byl dost špatně,“ pokračuje Graylingová. „Ztráta dítěte ho zdrtila. Ale o odchodu se nezmínil, alespoň ne v tu chvíli.“

„Vrátí se, vidíte,“ hlesnu a hledám v její tváři náznak povzbuzení. „Nemohl přece jen tak odejít.“

„Na to vám bohužel neumím odpovědět, paní Allanová,“ reaguje Graylingová. „Naše dosavadní poznatky však nesvědčí o ničem nezákonném. Pokud mi říkáte pravdu a žádné manželské problémy jste neměli, pak je nejpravděpodobnější, že ho k odchodu dohnal šok ze smrti vaší dcery. Zármutek dělá s lidmi divné věci.“

Zarazí se a vrhne na mě zvláštní pohled. Jako by chtěla ještě něco dodat.

„No nic, už vás nechám odpočívat,“ prohodí náhle s úsměvem. „Díky, že jste zodpověděla moje otázky.“

Vstane a zastrčí si blok do kapsy.

„To je všechno?“ zeptám se a vyprovodím ji pohledem ke dveřím. „Ztratil se mi manžel. Musíte se ho pokusit vypátrat.“

„Jak jsem řekla, paní Allanová, vyšetřování napovídá tomu, že váš muž odešel z vlastní svobodné vůle,“ řekne znovu s tím zvláštním výrazem na tváři. „Víc pro vás v tuto chvíli nemůžeme dělat. Ale kdybyste si přece vzpomněla na něco, co by mohlo být důležité, třeba jen na nějakou maličkost, určitě se ozvěte. Nechám vám na sebe kontakt u doktora Elmse.“

Pak otevře dveře a dovnitř zavane pach rozvařeného jídla z chodby. Když za sebou zavře, chvíli jen tak ležím a snažím se to všechno vstřebat. Jasně, měli jsme trochu napjaté vztahy, ale Sean by mě nikdy neopustil. Nedovolil by, abych se probudila a musela se vyrovnávat s hrůzou z Elspethiny smrti sama. A pak si vzpomenu na náš poslední rozhovor a na nepříliš skrývaný hněv v jeho hlase. *Takhle už to dál nejde, Maggie.*

Položím hlavu na polštář, a když zavřu oči, ucítím hluboké znepokojení, až mi po zádech přeběhne mráz.

8

*Milá maminko,
proč jste mě sem poslali? Moc se to snažím pochopit,
ale napadá mě jen to, že jsem asi udělala něco hrozného,
za co jste mě museli potrestat.*

*Vůbec se mi tady nelíbí. Všichni jsou na mě zlí. Pořád
mi říkají, abych se vzchopila a přestala brečet, ale já to
nedokážu. Brečím v jednom kuse, hlavně když musíme
sedět u večeře. Včera byly jehněčí kotlety. Měly divnou
fialovou barvu a maso bylo hrozně tlusté. Málem jsem
se pozvracela, jen jsem se na ně podívala, ale ta paní
mi řekla, že jestli nebudu jíst, vyhodí mě od stolu. Tak
jsem se snažila a chutnalo to trochu líp, než vonělo, ale
jak jsem smutná, mám v krku knedlík, přes který se
jídlo nedostane. Nic se přes něj nedostane. Takže jsem se
rozkuckala, a všechny ostatní děti se na mě dívaly a smály
se. Paní zakoulela očima a podala mi sklenici vody. Je
fakt hrozná. Má špičatý a zlý obličej jako ježibaba a nikdy
se neusměje. Snažím se rozveselit tím, že si ji představuju
jako opravdovou ježibabu z pohádky.*

*Na pokoji bydlím se Zoe. To je holka, která je
mnohem starší než já, může jí být tak čtrnáct. Má černé
vlasy ostříhané hodně nakrátko a pod očima fialové
kruhy, jako by celé měsíce nespala. Většinu času tráví tím,*

že sedí na posteli a pouští si hudbu do sluchátek. Máme patrovou postel. Já spím dole, ona nahoře. Matrace je dost nepohodlná a z povlečení mě svědí kůže. Včera večer mi Zoe řekla, abych „už kurva držela hubu“, protože jsem brečela ze spaní. (Omlouvám se za sprosté slovo, ale takhle to fakt řekla.) Druhý den ráno mě seřvala, že kvůli mně nemohla spát, a že jestli budu dál brečet, dá mi pár facek. Takže teď se učím nebrečet, a když už, tak alespoň tiše.

Já sem nepatřím, mami. Musí to být nějaký hrozný omyl, vím to. Ty a táta byste mě tady přece jen tak nenechali.

Maminko, prosím tě, přijď si pro mě.

Stýská se mi.

Mám tě ráda.

*Posílám pusu,
tvoje milující dcera*

9

Pondělí 31. července

Choulím se v rohu společenské místnosti v nemocnici jako zapomenutá věc, která čeká, až si ji někdo přijde vyzvednout. Z novin a časopisů ležících na nemocničním stolku vím, že je červenec 2017. Před dvěma týdny jsem se probudila v posteli, aniž bych si pamatovala, proč a jak jsem se tam dostala. Dnes mě budou propouštět. Sklopím oči k paklíku receptů, které mi dal ráno doktor Elms: silná analgetika na čtyři týdny, jež mají otupit fyzickou i psychickou bolest, byť vždycky jen na několik hodin; dezinfekční krém, který si musím dvakrát denně vtírat do rukou, aby mi znovu narostly stržené nehty; a nakonec dva inhalátory – jeden má podpořit plicní činnost, druhý mi má pomoci v případě, že se mi bude špatně dýchat. Zdá se, že mám všechno potřebné k tomu, abych se vyléčila – všechno kromě manžela a dítěte.

Dveře se s vrznutím otevrou. Do místnosti vstoupí stará paní. Zmateně se rozhlédne kolem sebe. Pak si mě všimne a téměř neznatelně sebou trhne. Myslela si, že tady nikdo nebude. Což je v podstatě pravda. Já jsem jen duch, nic víc.

Podle Claire se Elspethin pohřeb konal tři týdny po nehodě, jakmile koroner vypracoval zprávu. V té době si mysleli, že nemůžu přežít, a kdyby snad ano, stejně jsem měla natrvalo skončit ve vegetativním stavu. Když úřady vydaly Elspethino tělo, Sean uspořádal smuteční obřad v kostele svatého Petra v Rodmellu. Přišli i její kamarádi ze školy. Všichni byli ve fialové, Elspethině

oblíbené barvě. Byl to krásný pohled, řekl vikář Claire, když za mnou přišel do nemocnice. Velice příhodné rozloučení.

Ale já jsem jí poslední sbohem říct nemohla.

Elsbeth pochovali na hřbitově u kostela, na pokojném místě dál od silnice. Vím to, protože podle Claire se Sean po pohřbu vrátil k mému lůžku a všechno mi vyprávěl.

Pak odešel a už se nevrátil.

Představuju si, co se mu tehdy večer asi honilo hlavou. Cítil se jako teď já? Byl zdrcený, zoufalý a nemocný žalem a bolestí? Pořád si nemůžu na nic vzpomenout, i když jsem se o to několikrát snažila. Jen se mi věčně zdají ty příšerné sny o řece a plačící Elspeth. Musím Seana najít. To je jediná věc, co mě drží nad vodou a brání mi spolykat najednou všechny prášky, které mi dali, a ukončit to jednou provždy. Musím ho najít. Musím zjistit, co se tehdy večer stalo a jestli to byla moje vina.

Včera se mě ptali, jestli mám někoho, komu by mohli zavolat, aby si pro mě přišel a pomohl mi. Mám nějaké přátele nebo příbuzné? A odpověď zněla ne. Moji rodiče zemřeli, než se Elspeth narodila, a pokud jde o přátele, no, nikoho jiného než Seana a Elspeth jsem nikdy nepotřebovala. Jak jsem řekla Graylingové, oni byli můj život.

A teď jsou pryč.

Starší žena si vybrala pohodlné křeslo na druhé straně místnosti. Dívám se, jak něco hledá v kabelce. Připomíná mi moji matku, vždy upravenou a solidní. Dámu, která si bere každý den čistý kapesník, i když by radši umřela, než aby si s ním musela osušit slzy. Matka tvrdila, že city jen komplikují život a člověk by je měl ovládat, jinak se všechno zhroutí. Žena mě přistihne, že ji pozoruju, a rozpačitě se usměje. Odvrátím pohled, abych ji ušetřila trapné povinnosti zapříst nezávaznou konverzaci. Už se mi mluví líp, i když je pro mě pořád někdy těžké vyjádřit se správně. Podle doktorů nejde o nic neobvyklého a léčbou by se to mělo časem zlepšit, ale mě to stejně znervózňuje.

Zvednu časopis a předstírám, že jím listuju, a přitom na sobě cítím stařenin pohled. Fotografie celebrit se mi rozpíjejí před očima stejně jako reklamy na drahé pletové krémy a diety, jak zhubnout do plavek. Pomyslím na naši poslední dovolenou ve Whitstablu a na Elspethino nadšení, že si může konečně vzít nové sluneční brýle s motivem Hello Kitty, a do očí mi vyhrknou slzy. Jak je možné, že už ten krásný obličejík nikdy neuvidím? Že neucítím teplo její kůže, když ke mně přitiskne tvář? „Dobrou noc, mami. Ať tě blechy štípou celou noc.“

To byla stará otcova prűpůvídka, kterou předal mně a já zase Elspeth. Ať tě blechy štípou celou noc. Ach, holčičko moje, jak já jsem tě milovala. To si ani nedokážeš představit.

Odložím časopis, sepnu ruce a snažím se to všechno potlačit.

„Dobrý den, Maggie.“

Vzhlédnu a uvidím Claire.

„Omlouvám se, že jsem vás nechala čekat,“ řekne, zvedne kyprou ruku a pokyne mi ven. „Doktor Elms dával dohromady vaše propouštěcí papíry.“

Vstanu a vykročím za jejím uklidňujícím hlasem. Vzpomínám si, jak jsem ho slýchala v kómatu a vždycky mi hned bylo líp. Mluvila o počasí, o svých dvou pubertálních synech nebo o tom, co nového se stalo v jejím oblíbeném televizním seriálu. Když jsem uslyšela její hlas, věděla jsem, že jsem v bezpečí.

„A taky dorazili lidi ze sociálky.“

„Ze sociálky?“ podívám se. „Co tady dělají?“

„Nebojte, všechno bude v pořádku. Jsou tady, aby vám pomohli s dalšími kroky.“

„Myslíte kvůli pečovatelce?“ Sevře se mi hrudník. „Včera jste se zmínila, že budu možná potřebovat pečovatelku, která by mi pomáhala s domácností. Proto přišli?“

„Co kdybychom si je nejdřív vyslechly?“ navrhone Claire jemně. „A od toho se můžeme odrazit.“

Přikývnu a nechám se odvést chodbou. Na stěnách visí dětské malůvky: otisky bramborových razítek v jasných základních barvách, velcí motýli a tlusté usmívající se housenky. Jak kolem nich kráčíme, v očích mě začnou pálit slzy.

Elspeth malovala ráda. Byl to její způsob, jak porozumět světu. Když měla nový zážitek nebo byla někde, kde to předtím neznala, hned po příchodu domů vyběhla do patra, posadila se ke stolu a věrně to zachytila na papír. Dokázala tam prose- dět celé hodiny, pohroužená do nových světů, které právě objevila, ať už šlo třeba o cestu vlakem, dovolenou u moře nebo o přesun do jiné třídy na začátku nového školního roku. Sama sebe přitom vždycky umísťovala doprostřed; to byl charakteristický znak Elspethiných kreseb. Vzpomínám si, jak jsem někde četla, že když slavný malíř Goya za války zažil nějaký hrůzný výjev, vzal tužku, nakreslil ho a nahoru vždycky naškrábal „já to viděl“ nebo „byl jsem tam“. To mi připomínalo způsob, jak Elspeth sama sebe zasazovala do vlastních obrázků. Ona v tom vlaku, na pláži nebo ve třídě byla, a proto se pro ni ty zážitky staly skutečností. Nové věci ji přestaly děsit a Elspeth si připadala v bezpečí.

A pak se moje myšlenky stočí k řece. Proč jsem ji tenkrát večer nedokázala udržet v bezpečí? Byla jsem její matka, byla to moje práce. A já jsem ji nezvládla. Selhala jsem.

10

*Milá maminko,
snažím se být silná a moc nebrečet, i když je to těžké.
Píšu do sešitu, který mi dala ta paní, co vypadá jako
ježibaba. Řekla jsem jí, že ho potřebuju k procvičování
pravopisu. Ona neví, že ti píšu dopisy. Kdyby to věděla,
asi by se zlobila. Zoe sedí na palandě nade mnou a kouří
cigaretu. Dýchám ten smrad a chce se mi kašlat, ale
snažím se ovládnout. Všimla jsem si, že se Zoe strašně
snadno rozčílí, a nechci dostat facku.*

*Přišla jsem na to, jak nebrečet. Když je mi smutno,
zapisuju si myšlenky. Všechno, co mě trápí, si vylévám
na papír. Včera mě Ježibaba vzala do města a já jsem
měla v jednu chvíli pocit, že jsem tě zahlédla na ulici.
Vždycky se po tobě dívám. Přepadl mě smutek a panika
a bylo mi do breku, ale překonala jsem to tím, že jsem
se snažila myslet na hezké věci. Držela jsem je v hlavě,
dokud jsem nepřišla domů, a pak jsem si je zapsala
do sešitu. Tady jsou:*

*Maminka a tatínek
Zvířata a ptáci
Topinka s máslem
Sladký čaj
Běhání ve sněhu*

Měkká vlna

C. S. Lewis

Letní prázdniny

Číslo a počty

Brouzdání v moři

Objímání

Mátová zmrzlina

Maminka přijde a odvede si mě domů

Budu spát ve vlastní posteli

Maminčin obličej

Maminčin hlas

Maminka

Prosím tě, přijď si pro mě brzy

Posílám pusku,

tvoje milující dcera

II

Sedím na předním sedadle Amandina Nissanu Micra a třesu se. Jedeme sice jen pár minut, ale mně to připadá jako celá věčnost.

Amanda je moje sociální pracovnice. Cizí člověk, v jehož ruce teď spočívá moje budoucnost.

Zavřu oči a vybavím si události dnešního rána. Když jsem se dostavila do kanceláře doktora Elmse, čekala mě tam Amanda a její kolega, hubený mladík s vykulenýma očima, nějaký Mike Saunders. Jak jsem tam seděla a jedním uchem poslouchala řeči o svém léčebném plánu a propouštěcích listinách, myslela jsem jen na to, jak se vrátím domů, lehnu si do velké železné postele a přetáhnu si deku přes hlavu, aby na mě okolní svět nemohl. Ale pak Mike Saunders pronesl něco, co mě přimělo prudce narovnat záda: „Hlavní je zajistit paní Allanové náhradní ubytování.“ Nejdřív jsem si myslela, že jsem se přeslechla, ale pak si vzala slovo Amanda a oznámila mi, že našla místo v jednom hezkém penzionu v Lewesu. Neměla jsem tušení, o čem ti dva mluví. Proč bych se měla stěhovat do náhradního ubytování? Proč nemůžu jít domů?

Teď už odpověď znám, ale stejně to nedokážu pochopit. Když jsem seděla v té kanceláři s Clairinou rukou na rameni, sdělili mi, že Sean při odchodu ukončil nájemní smlouvu na dům. Řekla jsem jim, že to musí být omyl, že dům byl náš,

koupili jsme ho už před deseti lety. A pak přišel první šok. Mike Saunders se předklonil, zadíval se do nějakého papíru a klidným hlasem mi sdělil, že Sean před sedmi lety prodal dům realitní společnosti BH2 reality. Od té doby si od nich dům pronajímal.

Nedávalo to smysl. Kdyby Sean dům prodal, věděla bych o tom. Určitě bych o tom věděla. Jenže pak přišel další šok: po ukončení smlouvy Sean vybral z banky všechny peníze. Jelikož byl hlavním živitelem rodiny, šlo o náš jediný příjem. Zatímco jsem se snažila vstřebat ten příval informací, zasypávali mě otázkami: „Máte nějaký jiný zdroj příjmu, paní Allanová?“ „Máte úspory, penzijní připojištění, spořicí účty?“ „A co dědictví?“ Odpověď na všechny jsem znala a zněla: „Ne, ne, ne.“ Nemám nic. Vůbec nic.

„Tak a jsme tady,“ oznámí mi Amanda, zastaví a odepne si bezpečnostní pás

Podívám se z okna. Tuhle ulici poznávám. Jsme nedaleko kulturního střediska. Zabolí mě u srdce. Vzpomenu si, jak malá Elspeth stála venku a čekala, až ji vyzvednu po narozeninové oslavě Sophie Baileyové. Bylo to jen pár týdnů před nehodou. Elspeth neměla ráda hlučné události se spoustou lidí, ale na Sophiiny oslavy chodila vždycky ráda. Byly nejlepší kamarádky a obě milovaly hudbu. Elspeth zářila nadšením, protože to byla diskotéková párty s diskžokejem a třpytivou koulí. Já jsem měla taky radost, protože to znamenalo, že až ji na ten večírek odvezu, budu mít pár hodin sama pro sebe. Bylo to v den výročí matčiny smrti a já jsem věděla, že mi udělá dobře, když se posadím za stůl a vypíšu se z toho.

Už léta jsem měla rozepsaný román a nikdy jsem si nemyslela, že by z toho mohlo něco být, ale letos jsem si bůhvíproč dala novoroční předsevzetí, že ho dokončím. Většina lidí by řekla, že je to ztráta času, vždyť na to ani nemám kvalifikaci. Ale když jsem to začala brát vážně, zjistila jsem, že nedokážu přestat. Psal-

ní pro mě bylo jediným způsobem, jak si udržet temné pocity dál od těla. Román beletristickou formou popisoval pobyt Virginie Woolfové v Rodmellu. Zachycoval její naděje, sny a obavy, které se kupodivu příliš nelišily od mých. Zjistila jsem, že když emoce, které jsem vždycky ukrývala, vypustím do románu, je mi pak líp a připadám si tak nějak lehčí. Sednout si ke stolu a napsat další kapitolu se pro mě brzy stalo závislostí. Kdybych to neudělala, byla bych podrážděná a měla depresi.

V den oslavy jsem si tedy řekla, že budu psát jen pár hodin. Ale jako obvykle jsem se do toho zabrala, a než jsem se nadála, hodiny ukazovaly půl páté. Oslava končila ve čtyři. Skočila jsem do auta a uháněla do Lewesu jako šílená. Když jsem tam dorazila, Elspeth stála na schodech se Sophiinou mámou. Tvářičku měla opuchlou pláčem a tiskla si k hrudníku dárkovou tašku. Kajícně jsem se omluvila Sophiině mámě, a když jsme nastoupily do auta, slíbila jsem Elspeth, že jí to vynahradím a že si ve městě dáme rybu s hranolkami nebo zajdeme do kina, ale ona jen mlčky seděla vedle mě a polykala slzy. Veškeré nadšení z oslavy z ní vprchalo.

Znovu jsem ji zklamala. Nechala jsem ji ve štychu, když mě potřebovala. Proč jsem tenkrát vůbec toužila po něčem jiném než po ní? To ona přece vnesla světlo do temného života, který jsem předtím vedla. Bylo to, jako když konečně vyjde sluníčko. Kdybych tak mohla všechno vrátit zpátky, vzala bych ji za ruku a šla bych na oslavu Sophie Baileyové s ní. Tancovala bych s jejími kamarádkami, smála se a výskala. Jedla bych zákusky a klábosila s ostatními mámami. A až by bylo po všem, v autě cestou domů bych se podívala na Elspeth, viděla bych její šťastný výraz a byla bych spokojená. Je tolik věcí, které bych udělala jinak. Ale už je pozdě. Žádné oslavy už nebudou. Sluníčko nevysvitne.

„Jsme tady trochu dřív, ale váš pokoj už bude určitě připravený,“ řekne Amanda a otevře dveře auta. „Maggie?“

Nemůžu se ani hnout. Připadá mi, že mě sedadlo drží jako svěrák. Celá se třesu.

„Chápu, že je to těžké,“ dodá Amanda a položí mi dlaň na ruku. „Ale všichni jsme tu pro vás. Tohle je jen dočasné opatření. Berte to jako pobyt v zotavovně, kde můžete strávit několik dní a trochu se nadechnout.“

Mám pocit, že mi srdce každou chvílí vyskočí z hrudníku. Hlavou se mi honí vzpomínky na Elspeth. Musím mluvit se Seanem. Bez něj se z toho nevyhrabu.

„Vezměme to jedno po druhém, ano?“ navrhone Amanda, která si všimla mojí paniky. „Teď tady počkejte, já obejdu auto a pomůžu vám ven.“

Když zavře dveře, mám nutkání zamknout se uvnitř. Mohla bych v Amandině malém autě sedět navždycky a uzavřít se tam před celým světem. Ponořit se do vzpomínek a na nic jiného nemuset myslet.

Dveře auta se otevřou a já nadskočím. Zvenčí zavane chladný vzduch, který mě vytrhne ze zamyšlení.

„Tak a teď hezky vystoupíme,“ řekne Amanda.

Když si odepnu pás, ucítím zvláštní mrazení v zádech. Místo Amandy se na mě najednou dívá Elspeth a v obličeji má otázky.

Kam to jedeme, mami?

Elspeth.

Já nikam nechci, mami.

„Jen klid.“

Amanda mi pomáhá ven z auta a Elspeth zmizí. Každý pohyb mi činí potíže. Když vstoupím na chodník, plíce mi sevře řezavá bolest. Podle doktora Elmse už mi zápal nehrozí, ale aby se mi plíce vrátily do normálu, budu muset při dýchání používat inhalátor.

„Teď tady chvíli počkejte, Maggie,“ řekne Amanda. „Jen vezmu z kufru vaše věci.“

„Moje věci?“ podívám se. „Jaké věci? Myslíte... z domova?“

„To bohužel ne,“ odpoví Amanda a vykročí ke kufru auta. „Je to jen pár kousků nového oblečení, které jsme vám narychlo sehnali.“

„Víte, kde skončily všechny moje věci z domu?“ zeptám se. „Kdy je můžu dostat zpátky?“

Amanda se na chvíli odmlčí a pak se ke mně otočí čelem.

„Snažili jsme se vám je opatřit,“ ujistí mě a položí mi ruku na rameno. „Sama jsem k vám zajela, ale nová nájemnice říkala, že majitel všechno vyhodil.“

„Cože?“ vyhrknu. „To přece nemůže. Určitě je to proti zákonu.“

Pomyslím na Elspethin pokojíček: na knížky a hračky, na její krásné výtvary, na všechny naše fotky.

„Je mi to líto,“ řekne Amanda. „Opravdu. Víte co? Já teď vyndám ty tašky, půjdeme dovnitř a uvaříme si dobrý čaj, co říkáte?“

Čekám na chodníku, zatímco Amanda vytahuje oblečení z auta. Připadám si hrozně křehce – stačí málo, a zřítím se do hlubin. Vidím se, jak dopadám doprostřed ulice a tříštím se na tisíc kousků. Je to lákavá představa. Bylo by fajn prostě přestat existovat.

Amanda zabouchne kufr a zamíří ke mně s velkou nákupní taškou s názvem levného obchodního řetězce. Založím ruce na prsou, jako bych se chtěla bránit.

„Jak jsem řekla, nic extra to není,“ oznámí Amanda. „Ale na tu chvíli, než se situace vyřeší, by vám to mělo stačit.“

Podívám se na věci, které mám na sobě. Plandavé polyestrové kalhoty, světle modrá mikina s kapucí s nápisem „LA Living“ na prsou a černé tenisky. Všechno díky Claire, která kvůli mně vzala útokem nemocniční ztráty a nálezy.

„Tak a teď půjdeme dovnitř, ano?“ navrhně Amanda a vezme mě kolem ramen.

Přikývnu. V ústech mi vyschlo a nohy mám jako z olova. Jako by mi znovu bylo čtrnáct. Při vzpomínce na tu dobu se zachvěju: zápach dezinfekce; pocit, že na mě padají stěny; hrůza, že můj osud je v rukou někoho jiného. A teď se to opakuje.

Stisknu Amandinu ruku a vykročíme po krátkém chodníčku vedoucím od ulice ke vstupním dveřím, které stráží dva kamenní lvi. Jeden z nich má uražený čenich.

„Nevypadá to špatně, že?“ nadhodí Amanda a třikrát zaklepe na dveře.

Než jí stačím odpovědět, dveře se otevrou a objeví se v nich hubený muž se zrzavými vlasy a flekatou tváří.

„Pan Hutchinson?“ začne Amanda a podá mu ruku. „Já jsem Amanda Jonesová z odboru sociální péče v Lewesu. A tohle je Maggie Allanová.“

Muž vzdychne a přikývne.

„Tak pojdte dál,“ řekne a podívá se na mě, jako by právě šlápl do něčeho smradlavého. „A očistěte si boty, prosím.“

Následujeme ho do oválné vstupní haly. Je čistá, dokonce i hezká, ačkoliv vzduch je cítit směsicí přepáleného tuku a levného osvěžovače vzduchu. Otrhu si tenisky o hrubou rohožku u vchodu. Amanda si zuje sandály.

„Tudy,“ zamumlá pan Hutchinson a ukáže na dveře nalevo od schodiště. „Říkala jste, že nemůže do schodů.“

„Přesně tak,“ přisvědčí Amanda a srdečně se na mě usměje. „Paní Allanovou právě propustili z nemocnice a není ještě zdravotně úplně v pořádku. Téměř deset týdnů byla v kómatu.“

Muž si mě změří od hlavy k patě a pak pokrčí rameny.

„Jak už jsem řekl vašim kolegům, sociální případy normálně neubytovávám,“ řekne. „Jste si jistá, že nebude dělat problémy?“

Bezmocně tam stojím, zatímco Amanda ujišťuje Hutchinsona, že pro něj ani pro jeho ubytovací zařízení neznamenanám žádnou hrozbu, že jen nemám úplně pevné zdraví a jsem „naléhavý

případ“. Chce se mi utéct co nejdál odsud. Zpátky domů, ke své rodině. Touhle dobou bych v kuchyni vařila večeři a Elspeth by si kreslila u stolu. Když si vzpomenu na prosté štěstí těch okamžiků, kterých jsem si nikdy nedokázala pořádně vážít, vyhrknou mi do očí slzy. Nedokázala jsem si vážít ani jí.

„No dobře,“ praví Hutchinson a kývne na Amandu. „Když se něco stane, budu vědět, komu to mám naučtovat. Ukážu vám pokoj.“

Vykročí ke dveřím. Amanda na mě počká a stiskne mi rameno.

„Prosím vás, snažte se to brát s nadhledem,“ zašeptá. „Všechno bude dobré, uvidíte.“

Přikývnu, přestože vím, že o ničem dobrém se tady mluvit nedá. Ve skutečnosti už to nemůže být horší.

„Fajn,“ řekne Hutchinson, když odemkne dveře. „Až po vás.“

Ustoupí stranou, aby nám uvolnil cestu. Amanda vejde do pokoje jako první.

„Moc hezký pokoj,“ slyším ji říkat. „Takový světlý.“

Zhluboka se nadechnu a vstoupím dovnitř.

„Á, je tady i kuchyňka,“ zvolá Amanda a zatleská. „To se hodí.“

Vydám se za ní na druhou stranu pokoje, kde na malém kovovém pultu stojí mikrovlnná trouba. Je tam i bílá rychlovarná konvice, dva hrnky, kovová miska se sáčky cukru a čtyři menší trvanlivá mléka v kartonu.

„Nádobí je ve skřínce pod dřezem,“ oznámí Hutchinson. „Všechno jsem si zkontroloval, takže poznám, jestli se něco ztratí.“

Chce se mi něco říct. Vysvětlit mu, že rozhodně nemám v úmyslu krást mu jeho pitomé krámy. Že už pro mě nic nemá cenu. Místo toho jen kývnu jako němé zvíře a poslouchám jeho instrukce, jak funguje mikrovlnka.

„Televize je tamhle u postele,“ ukáže na přístroj s plochou obrazovkou stojící na stole. „Jen vás žádám, abyste při jejím sledování brala ohled na ostatní hosty. Nepouštějte si ji moc nahlas.“

Znovu přikývnu, i když ve skutečnosti nevnímám, co říká. Cítím, jak se mi zrychluje tep a zmocňuje se mě panika. Tohle přece není možné. Musí to být nějaký zlý sen.

„Jo, a žádné návštěvy po sedmé večer,“ řekne Hutchinson a poklepe prsty na rám dveří. „To je striktní pravidlo.“

Vzhlednu k němu a pokoj se začne otáčet. *Žádné návštěvy.* Myslela jsem si, že temnota je navždycky pryč, ale když teď stojím v tomhle divném pokoji, znovu mě přepadne. Jsem zpátky tam, kde jsem začala.

„Elspeth,“ zašeptám.

„Kdo je Elspeth?“ zeptá se Hutchinson a vykulí oči.

„Ne,“ vykřiknu. Slzy dělají z Hutchinsona rozmazanou šmouhu. „Tohle ne. Už ne. Musím najít svoje dítě, svoji krásnou holčičku. Musím ji dostat zpátky.“

Začnu padat, ale Amanda mě zachytí a obejmě mě. Na chvíli ji nechám nést tíhu svého zoufalství.

„To je v pořádku, Maggie,“ zašeptá a odhrne mi vlasy z očí. „Dejte tomu volný průchod. Hezky se vyplačte.“

V pozadí slyším, že Hutchinson vykročil ke dveřím.

„Nechám vás o samotě,“ řekne. „Když budete něco potřebovat, stačí na telefonu vytočit nulu.“

„Díky, pane Hutchinsone,“ zvedne k němu Amanda hlavu.

On za sebou zavře dveře a já se vykrouťím z Amandina objetí.

„Promiňte,“ zamumlám. Najednou si uvědomím, že jsem odhalila svou zranitelnost před úplně cizím člověkem.

„Nemáte se zač omlouvat, Maggie,“ konejší mě Amanda. „Je to pro vás po všech stránkách strašně těžká situace. Ale můžete se spolehnout na naši pomoc.“

Přejeďu si rukou po hrudi. Bolest se znovu začíná ozývat.

„Potřebuju inhalátor. Mohla byste mi ho podat?“ poprosím a posadím se na postel.

„Ano, samozřejmě.“ Amanda vstane a vytáhne z mé kabelky malý modrý inhalátor. „Máme jich plný dům. Můj syn má astma, ale pořád ty zatracené inhalátory ztrácí. Vzhledem ke stavu jeho pokojíčku ani není divu. Znáte to, pubertáci. Ježíši, promiňte, nechtěla jsem...“

„To nic.“ Přiložím si inhalátor k ústům a zhluboka se nadechnu.

„Tady máte trochu vody,“ řekne Amanda a podá mi žlutý plastový kelímek.

Vezmu ho do ruky a pomalu si usrкну.

„Už je vám líp?“ zeptá se a usměje se na mě, jako bych byla malé děcko.

„Ano,“ odpovím.

Vyprázdním pohárek a pak ho položím na podlahu vedle sebe.

„Viděla jsem, že máte s sebou krabičku léků proti bolesti,“ nadhodí Amanda, zvedne kelímek a odnese ho do dřezu. „Kolik jich máte denně brát?“

„Šest. Jsou na bolesti svalů.“

Amanda pokývá hlavou.

„Myslím, že bude nejlepší, když vám nechám dávku na dnešní večer a pak dám krabičku vaší pečovatelce, která za vámi bude od zítřka každý den docházet. Ať vám je raději podává ona, alespoň prozatím.“

Usměje se, ale cítím z ní skrytou ostražitost. Nevěří, že bych ty prášky brala správně.

„No nic,“ řekne a zamne si rukama, „je čas dát si hrnek čaje. Bohužel tady máme jen tohle mizerné trvanlivé mléko. Může být černý?“

Přikývnu, i když ve skutečnosti o žádný čaj nestojím. Jsem hrozně unavená. Oči se mi najednou klíží spánkem, a tak si zuju

boty a natáhnu se na postel. Matně slyším, jak Amanda napouští konvici. Zavřu oči. Uvidím Elspeth, jak se učí plavat v moři ve Whitstablu. Sean ji drží nad vodou a ona kope malýma nožkama. Voda cáká Seanovi do tváře; ohlédne se po mně a zasměje se. Já sedím na pláži a pozoruju je. Vypadají šťastně. Ale pak to spatřím. Obrovskou vlnu. Valí se na ně zezadu. Vyskočím a začnu mávat rukama. „Seane,“ křičím. „Podívej se za sebe.“ Ale oni mě neslyší. Rozběhnu se, ale oblázky mě zpomalují. Vlna je čím dál větší. Už se nad nimi skoro tyčí. Zaječím Elspethino jméno, ona se ohlédne a v příští chvíli je vlna oba zalije.

Se škubnutím se probudím. Amanda stojí vedle postele a drží hrnek s vybledlými kytíčkami.

„Tady je váš čaj, Maggie,“ řekne jemně. „Položím vám ho na noční stolek a pak vás nechám, abyste si trochu odpočinula. Kdybyste dostala hlad, dala jsem do skříňky nějaké základní potraviny. Zítra přijdu i s vaší pečovatelkou a můžeme probrat, co dál.“

Vykročí ke dveřím a já najednou dostanu strach.

„Slibujete, že zítra přijdete?“ zeptám se a posadím se na posteli. „Vidíte, že mě tu nenecháte.“

„Maggie,“ uklidňuje mě Amanda, „přece jsem vám řekla, že jsme tady všichni pro vás. Pomůžeme vám to překonat, slibuju.“

Když za sebou zavře, schoulím se na bok a přitáhnu si kolena k hrudníku. Nahoře někdo bouchne dveřmi a pak uslyším, jak se Hutchinson na chodbě baví s Amandou. Zakryju si uši rukama, abych umlčela jeho hlas, pak zavřu oči a snažím se usnout. Ale před očima mám pořád tu obří vlnu pohlcující Elspethino drobné tělíčko.

Tohle je na nic. Musím něco udělat, řeknu si a odhodím deku. Nemůžu tady jen tak ležet. Musím začít pátrat po Seanovi.

12

*Milá maminko,
je uprostřed noci a já nemůžu spát. Pokaždé, když
zavřu oči, vidím hrozná věci, třeba že se ke mně blíží
velké mořské obludy s chapadly. Včera se mi zdálo, že
se topím. Klesala jsem do kalné hnědé vody a nemohla
dýchat. Když jsem se probudila, u postele stála Zoe.
Říkala, že ji vyrušilo moje vřeštění. Myslela jsem si, že
se bude zlobit, ale byla celkem milá. Došla mi pro hrnek
teplé čokolády, pak se posadila na okraj mojí postele
a čekala, až ji vypiju. Říkala, že když sem přišla, taky
měla noční můry, ale pak si zvykla a přestaly ji trápit.*

*Zoe teď chrápe, ale není to otravný zvuk. Je to vlastně
celkem příjemné, protože vím, že tady je. Ježibaba se
mnou moc nemluví.*

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!